

[Ingeborg Refslund Thomsen.]

ganske betydeligt mildnet; det er det afgørende, de 4 Aar blev halveret og mere end halveret. Den reviderede Lov indeholdt dog stadig ingen Bestemmelse, der udtrykkeligt gav Adgang til Strafnedsættelse eller Strafbortfald for Personer, der har en særlig Tilknytning til det tyske Folk. Man sagde, der var ingen Trang til en saadan Bestemmelse, men jeg tror snarere, det var Slagordet „ingen Særret“, der gik sin Gang.

Det tredie Led i Rækken, en egentlig Amnestilov, en Lov som i 1851 og 1852, fik vi ikke. I 1851 var det kun 33 navngivne Mænd og deres Familie, som paa Forhaand var udelukkede fra Amnesti, alle andre kunde søge om, som det hed: „at maatte leve under Deres Majestæts milde og retfærdige Scepter“. Alle Underofficerer og menige i Oprørshæren fik i 1852 fuld Amnesti, kun Officerer, med visse Undtagelser, blev straffet.

Det blev for sent, inden Amnestitanke for Alvor vandt frem; vi mødte fra Sønderjylland med en Amnestihenvendelse; det var i November 1946, men da havde de allerfleste, over 2 000 nede hos os, afsonet deres Straf. Og de alvorlige Forbrydelser var og er endnu ikke naaet frem til Domsbehandling.

Der maa skelnes stærkt mellem de ansvarlige og de forførte. En fremragende engelsk Politiker og Historiker siger om Opgøret efter et Oprør: „Anførerne, Mændene af Rang, Formue og Opdragelse, hvis Magt og Snilde har vildført Mængden, just de bør være Genstand for Afstraffelse. Den vildledte Befolkning kan, naar først Kampen paa Slagmarken er endt, næppe behandles lemfældigt nok.“

Jeg vilde tro, at de mindre Forseelser var kommet til at staa i et lidt blidere Lys, hvis man først havde kunnet dømme Ledergruppen, de ansvarlige. Saa havde Harmen mere vendt sig imod dem, mod Dyrnlæge Møller og hans onde Aand, Overløjtnant Larsen, der skriftligt og mundtligt beroligede sine livegne med, at han gennem Tyskeren Kanstein havde Regeringens Billigelse til Oprettelse af Tidsfrivilligkorpset. Dette benægter Kanstein nu, og det formentlige Bevis, Brevet fra Kanstein til Dyrnlæge Møller, har Tyskerne selv brændt sidst i April 1945, da Asken af deres Papirer lagde sig over Aabenraa. Men Førerordet blev dengang troet. De store Sager, Nürnbergprocessen, som Aviserne engang imellem lidt vel flot kalder dem, er endnu ikke fremme. Jeg forstaar, det maa tage Tid at fremskaffe det omfattende Bevismateriale, og disse Folk

selv har ikke Krav paa hurtig Retsforfølgning. Men maatte det dog faa en Ende med de mange, mange Retssager; de er en Tyngsel i vort Grænseland.

Det foreliggende Lovforslag, selv om det er forbeholdent og begrænset, er dog et Skridt fremad mod mere fredelige Tilstande, og derfor hilser jeg det med Glæde. Forslaget mildner Straffens Eftervirkninger og giver de dømte Mulighed for at genoptage deres Erhvervsvirksomhed. De 5 Aars Tab af almen Tillid, eller som det nu hedder: Tab af visse Rettigheder, ramte saa ulige. De allerfleste, Tjenestekarle og selvstændige Landmænd, kunde, den Dag de forlod Faarhuslejren, gaa tilbage til deres Arbejde uden at komme ud for nye økonomiske og erhvervs-mæssige Vanskeligheder — ja, de kunde ikke fornøje sig med at gaa paa Jagt, hvilket for Resten spiller en stor Rolle. Og Forretningsfolk kunde skubbe Hustruen i Forgrunden og se Tiden an.

Men tilbage blev en Række Personer, der maatte regne med i 5 Aar fremover, eller i alt 7 Aar, at være slaaet ud. Jeg hilser med Glæde, at denne Bestemmelse nu lempes, og at det Opgør, der maatte være, nu ogsaa kan finde sin Afslutning inden for en rimelig Tid. Ifølge § 3 kan den højtærede Justitsminister give Tilladelse til at genoptage en Virksomhed, der kræver offentlig Autorisation. Det er vel rimeligt at høre vedkommende Organisation, men det er rigtigt, at Afgørelsen lægges højere op, til den højtærede Justitsminister, saa vil Afgørelserne ikke blive uensartede. Jeg har i øvrigt den største Mistillid til alle de Udtalelser, der fremkommer, ofte er det Sladder og Misforstaaelser — Nabokonerne er blevet saa intolerante.

Det ærede Medlem Hr. Steincke talte om at sætte Grænsen ved 2 Aar. I Sønderjylland vilde dette betyde, at man udelukkede Vagtmænd og Brandmænd, hvoraf mange har faaet 2½ Aar. Det var jo socialt set Staklerne, og derfor vil jeg holde paa Grænsen ved de 2½ Aar.

Hvad Lægerne angaar, var de før Krigen ikke saa meget fremme i Nationalitetskampen paa enkelte Undtagelser nær, hverken tyske eller danske Læger. At sidestille Lægerne med Embedsmænd kunde aldrig falde mig ind, den Tanke har jeg aldrig haft. Men Lægerne hører til den Kategori af Folk, hvis Forretning, om man maa sige saa, har været fuldstændig ødelagt i de Aar, de sad; de har ikke kunnet holde Vikar, Konen har ikke kunnet passe det hjemme. Skal de yderligere være udelukket 5 Aar fremover, er de økonomisk ruineret og ogsaa sjæleligt og aande-